

VINCENT DE VRIES

WONDERFUL DAYS

MENTAL THEO

VINCENT DE VRIES

WONDERFUL DAYS MENTAL THEO

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

www.kosmosuitgevers.nl

[kosmos.uitlegers](https://www.facebook.com/kosmosuitgevers)

[kosmosuitgevers](https://www.instagram.com/kosmosuitgevers)

© 2017 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Teksten: Theo Nabuurs, Vincent de Vries

Coverfoto: Stephan Versluis

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Vormgeving binnenwerk: Scribent.nl

ISBN 978 90 215 6552 1

ISBN e-book 978 90 215 6556 9

NUR 661

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

Voorwoord

Mental Theo vertelde me dat hij geen seconde hoefde na te denken over de titel van het boek dat jullie nu in handen hebben. Dat kon volgens hem maar één naam hebben. En dat begrijp ik heel goed. Want *Wonderful Days*, zoals hij zijn explosieve biografie heeft genoemd, verwijst niet alleen naar een van zijn grootste hits, maar geeft ook perfect weer hoe hij zijn loopbaan tot nu toe heeft ervaren.

Een indrukwekkende loopbaan, moet ik zeggen. Want behalve dat Theo de grondlegger is van de happy hardcore en hij tot op de dag van vandaag zichzelf blijft ontwikkelen, is hij met bijna tweehonderd optredens per jaar nog steeds een van de meest draaiende deejays van Nederland. Daar kan ik, als collega én vriend, alleen maar een diepe buiging voor maken.

Dat Theo nog zo vaak optreedt, verbaast me overigens niet. Want als er één iemand de energie en de passie heeft om tot het einde door te knallen, dan is het Theo wel, de ultieme vakman die als deejay én producer exact weet wat het publiek wil horen en met zijn enthousiasme als geen ander iedereen kan vermaken.

Ik weet daar inmiddels alles van. Mede door ‘Wonderful Days’ en ‘Stars’, twee van Theo’s vele hits, kwam ik in 1995 voor het eerst in aanraking met de dancemuziek. Ik noem zijn nummers dan ook niet voor niets mijn ultieme jeugd sentiment. En daarin sta ik niet alleen. Omdat zijn muziek super-catchy en vernieuwend was, sprak die werkelijk iedereen aan. Of je nou jong of oud was.

Daarom ben ik zo ook blij dat ik Theo zo’n vijftien jaar geleden heb leren kennen en een tijdje in zijn voorprogramma heb gestaan, zoals regelmatig het geval was in Spanje. Daardoor heb ik enorm veel van hem kunnen leren. Het zijn momenten die ik nooit meer vergeet.

Wat ik ook nooit meer vergeet is wat hij tegen me zei toen ik nog heel jong was. Volgens Theo kon ik een deejay van wereld-niveau worden. Hij was de allereerste die dat zei. En het mooie is: hij heeft nog gelijk gekregen ook... Daarom zou het zo mooi zijn om nog eens samen op te treden. Reken maar dat het dak eraf zal gaan. Want Theo is niet alleen de beste entertainer die ik ken, hij is tevens een stoere knuffelbeer met een hart van goud die precies weet wat hij wil. Ik weet zeker dat jullie dat na het lezen van dit boek, geschreven uit het diepst van zijn hart en waarin hij in alle eerlijkheid en openheid over zijn unieke leven vertelt, alleen maar kunnen beamen.

DJ Hardwell, mei 2017

1

Ik vloek. En ik vloek nog een keer, want ik tel er niet één, maar wel twee. Nee, wel zes, zeven. En ze liggen overal: lichamen, met eroverheen zo'n wit laken dat je ook ziet in tv-series als *CSI Miami* en waarvan je weet dat het niet goed is. En het is niet goed, want op weg naar de uitgang tel ik er nog meer. Ik vraag aan een huilende jongen die aan de zijkant zit wat er gebeurd is. Met zijn gezicht onder het bloed en zwart van de vuile stenen die op de grond liggen, zegt hij verschrikt dat het *eine Bombe* was!

Ik schrik me dood en ik zie nog meer bedekte lichamen, die erbij liggen alsof ze lukraak zijn neergeschoten. Met de hand voor mijn mond vraag ik me af: wat is hier, in deze tunnel, in godsnaam gebeurd? Zou het waar zijn wat die jongen zei?

Op de achtergrond, nog geen honderd meter verderop, hoor ik het feest vrolijk doorgaan. Maar hoe heerlijk, hard en herkenbaar die muziek ook is, hoe mooi die beats ook zijn, ik wil het niet horen. Ik wil weg. Zo snel mogelijk. Ik pak Maaïke, inmiddels mijn vrouw, stevig vast en loop zo hard als ik kan die verrekte tunnel uit. Weg van de hel waarin ik me bevind.

Hoe anders is het gevoel op weg erheen, eerder op de dag. De hel is dan nog gewoon het paradijs. En werkelijk niks wijst er nog op dat vandaag, zaterdag 24 juli 2010, de zwartste bladzijde in de geschiedenis van de dancescene zou worden.

Het is mooi weer, heerlijk zelfs, en ik ben juist blij. Blij dat de Love Parade na een paar jaar eindelijk weer op het programma staat. Eerlijk gezegd had ik dat wel gemist. Dat het populaire dancefestival niet meer in Berlijn is – zoals de laatste keer in 2006 en alle edities daarvoor, die zelfs in de binnenstad plaatsvonden – maar op een afgelegen rangeerterrein in Duisburg, maakt me geen ene bal uit. Het belangrijkste is dat we weer voor zo veel mensen kunnen draaien, in zo'n setting. Zo vertel ik dat ook aan Maaïke, die ik enkele maanden daarvoor heb leren kennen.

In de auto naar Duitsland, met bijna 200 kilometer per uur op de teller, zie ik dat ze duidelijk opgewekt is. En dat begrijp ik heel goed. Maaïke had weliswaar al die verhalen gehoord over het grootste techno-evenement ter wereld, maar ze had er nog nooit eentje kunnen meemaken. Vandaag krijgt Maaïke die kans wel. En wat voor een! Want de editie in Duisburg, op een megagroot terrein van zo'n 230.000 vierkante meter, wordt een heel speciale. Ze zijn er straks namelijk allemaal, de deejays van het allereerste uur. DJ Dick, Marusha, DJ Hooligan, Paul van Dyk, WestBam en vele andere wereldtoppers. En dat is uniek. Ik kan me niet herinneren dat de Love Parade ooit zo'n sterke line-up heeft gehad.

Ik kan daarom niet wachten Maaïke dit te laten meemaken, om straks samen met haar onze eigen vrachtwagen te beklim-

men waarmee we stapvoets ons geplande rondje gaan maken. Want dit wordt kicken, écht kicken.

Daarom word ik ook een beetje kribbig als het ons even later, rond een uur of twaalf, veel moeite kost het terrein op te komen. Helemaal omdat ik nog maar weinig tijd overheb. En ik word kwaad, ook op mezelf. Man, waarom ga ik ook altijd veel te laat van huis?

Door de enorme opstopping, die zelfs al voor de tunnelingang ontstaat, schiet het voor geen meter op. Met mijn dj-tas op mijn hoofd geklemd, met daarin al mijn cd's, probeer ik nog wel voor te dringen, maar er is geen beginnen aan. DeeJay of niet, ik kom er simpelweg niet doorheen. Het is té druk. Zo druk zelfs dat we geen kant meer op kunnen. Ik begin hard te schelden. Waarom is er godverdomme geen artiesteningang? En waarom moet in vredesnaam iedereen door één en dezelfde tunnel? Een tunnel die, zo blijkt later, de enige in- en uitgang is...

Maaike ziet dat ik ervan baal. Zelf kijkt ze vooral angstig. 'Is dit normaal?' vraagt ze.

'Ja,' zeg ik, terwijl ik naar voren probeer te schuifelen, 'dit is nu de Love Parade!'

Ze lacht wat, maar ik zie in haar ogen dat ze het zich zo vast niet had voorgesteld.

Als we na een klein uur drukken en duwen nauwelijks vooruit zijn gekomen, maak ik me voor het eerst zorgen. En dat gaat niet alleen over de vraag of ik wel op tijd kom. Het is inmiddels zo druk in die tunnel dat ik me afvraag of dit wel goed

gaat komen. Vooral omdat ik honderd procent zeker weet dat er vandaag niet 250.000 mensen zullen komen, zoals de organisatie denkt, maar misschien wel anderhalf miljoen. Dat kan gewoon niet anders met deze unieke line-up en dit heerlijke weer!

Dat zeg ik ook tegen Maaïke, als we halverwege de tunnel staan, kort na de T-splitsing die ons via een weg omhoog naar de ingang van het festivalterrein leidt. ‘Als er nú eentje struikelt, loopt dat niet goed af. Die overleeft dat niet, en al helemaal geen jonge tiener.’

Het is niet eens zo’n heel rare gedachte. Behalve dat het hier, in deze veel te smalle stinktunnel, inmiddels zo enorm druk en benauwd is dat iedereen met claustrofobie ter plekke zou overlijden, is het er donker. Heel donker.

Omdat we verrast zijn dat de stroom mensen niet van één kant komt, maar van twee kanten, staan we met z’n allen zo dicht op elkaar dat we niet eens in de gaten hebben waar we op of overheen lopen. Ja, we lopen op zwarte kolenstenen, dat wist ik, van die puntige klotesteentjes. Maar dat kan net zo goed *iemand* zijn, denk ik nog... Niemand die het verschil voelt. Of ziet. We staan namelijk zo dicht op elkaar dat je niet eens naar beneden kán kijken.

Ik ben dan ook opgelucht dat ik na bijna twee uur schuifelen, vloeken en vooral zuchten het einde van de tunnel zie.

Ook Maaïke kan haar geluk niet op. Zeker niet als ze kort daarop, na zeker zestig meter douwen en trekken, de enorme feestende mensenmassa op dat rangeerterrein ziet. Dit is het moment waarop ze zo lang heeft gewacht. En ik ook.

8

Groupie, ik vond het maar een raar woord. Aanvankelijk wist ik ook niet wat de exacte betekenis ervan was. Ja, een *starfucker*. Of zoals de Dikke Van Dale zegt: ‘*vrouwelijke fan die popmuzikanten overal nareist en intieme toenadering tot hen zoekt*’. Maar wat dat precies in de praktijk inhield? Ik had werkelijk geen flauw idee.

Dat kwam allereerst omdat ik ruim voor mijn Charly Lownoise & Mental Theo-tijd natuurlijk nog niet heel veel fans had. En degenen die ik wel had, stonden niet echt in de rij om met me naar bed te gaan. Het had ook niet zoveel zin om mij dat te vragen. Ik was toen zo enorm verliefd op Annemarie, ik was zo gelukkig, dat ik helemaal geen andere vrouwen nodig had.

Annemarie, die ik kort nadat ik uit dienst kwam in Schijndel had leren kennen, was namelijk niet alleen een prachtige vrouw, met leuke krulletjes, vergelijkbaar met Jennifer Beals, de actrice uit *Flashdance* op wie ik stiekem verliefd was, ze was tevens een topwif met een prachtig lichaam. Omdat ze ook nog eens overal voor openstond en heel speels, reislustig én energiek was, had ik geen enkele reden om het buiten de

deur te zoeken. Ik keek wel uit, zeg. Het zou alleen maar voor narigheid zorgen, en dat had ik er niet voor over. Daarvoor was het leventje met Annemarie, met wie ik later zoon Nick zou krijgen, veel te mooi en veel te leuk.

Vandaar ook dat ik totaal geen interesse had toen op een avond in Cleveland, tijdens onze tweede tour door de Verenigde Staten, ineens een meisje op me afkwam. Of ze echt wist wie ik was of dat ze het aan mijn platenkoffer zag, dat weet ik niet, maar ze zei meteen dat ze een enorme fan van me was. Natuurlijk, ik was gevleid. Dat hoorde ik natuurlijk niet elke dag, en al helemaal niet van een meisje dat zo de tweelingzus van Britney Spears kon zijn.

Tegelijkertijd was ik wel op mijn hoede. Inmiddels wist ik dat Amerikaanse vrouwen een stuk wilder waren dan die in Europa. Dat had ik een jaar eerder gemerkt, toen Charly en ik optraden in New Jersey. Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik ze nóg voor me bungelen: de eerste siliconenborsten die ik ooit in mijn leven zag. Man, wat waren die groot. Wat een enorme joekels! En wat was die vrouw gestoord! Ze was de bloedmooie vriendin van een collega-dj die we tijdens een show in New Jersey hadden ontmoet. Ze klom op de dj-booth en ging daar minutenlang wijdbeens zitten zodat we zo tegen haar opgezwollen lipjes aankeken. Een slipje had ze immers niet aan. Spelend met haarzelf én het publiek maakte ze de show nog spannender. Geen idee of die meid dronken of stoned was, ik geloof van wel. Maar sindsdien weet ik wel honderd procent zeker: Amerikaanse vrouwen zijn echt knettergek. Want zoiets had ik in Nederland tot nu toe nog nooit een vrouw zien doen!

Daarom keek ik in Cleveland ook wel uit. Niet dat ik mezelf al met haar in bed zag liggen, dat beslist niet. Daar dacht ik op dat moment niet eens aan. Want ik had Annemarie, na Monique mijn tweede serieuze relatie. Maar met die gekke meid uit New Jersey in mijn achterhoofd kon ik niet voorzichtig genoeg zijn. Zo reageerde ik ook op haar. Heel koeltjes en gereserveerd.

Dat veranderde echter toen ze tijdens het optreden, later op de avond, maar voor het podium bleef dansen en mij constant heel geil en heel uitdagend aankeek. Ik weet niet wat het was, maar ineens, zomaar, stond ik in brand en sloegen de vonken over. Niet dat ik direct supervervliefd was, maar het was meteen raak. Er ontstond een klik. Alsof ik in een soort trance was en niet meer wist wat ik deed.

Ineens was ook alles weg. De twijfel, de angst én – helaas – de onvoorwaardelijke liefde voor m'n vriendin thuis. Want een paar uur later, nadat we in de lobby van het hotel eerst nog keurig wat hadden gedronken en zij aangaf dat ze wel heel erg benieuwd was wat voor een vloerbedekking ik op mijn kamer had, lagen we samen in bed en waren we voor even één. Het hart had het duidelijk gewonnen van het verstand.

Het zou niet de allerlaatste keer zijn. Want hoewel ik de volgende ochtend enorm veel spijt had toen ik haar naakt naast me zag liggen, merkte ik later dat zo'n herinnering me wel gelukkig maakte. En zonder dat ik het in de gaten kreeg, had ik er een nieuwe hobby bij...

Waarom ik dat deed, terwijl ik dondersgoed wist dat ik daarmee mensen kwetste? Ik zou kunnen zeggen: alle arties-

ten zijn zo. Wat ook zo is natuurlijk, want artiesten zijn wat dat betreft net voetballers. Zonder te overdrijven durf ik dan ook wel te beweren dat zeker negentig procent van de mensen uit het vak het regelmatig doet met een vrouw die niet hun eigen vrouw is. Maar dat is natuurlijk wel een heel gemakkelijk en goedkoop antwoord.

Waarom ik het plezier en vertier dan wel buiten de deur zocht? Heel simpel. Ik miste *on tour* een stukje tederheid. Een stukje liefde. Een knuffel. Niet om het goed te praten, zeker niet. Maar vergeet niet dat ik constant onderweg was. Vijf jaar lang was ik alleen maar weg. Ik geloof dat ik per jaar maar een paar dagen thuis was. En omdat ik natuurlijk niet van steen ben en merkte dat Annemarie en ik steeds meer een soort broer en zus werden, kwam het steeds vaker voor dat die tederheid die ik elders vond uitmondde in seks.

Dat kwam ook omdat het steeds eenvoudiger ging. En niet alleen omdat ik alle remmen los gooide. Het werd ook steeds makkelijker, omdat de vrouwen vaak letterlijk in de rij stonden om door mij gepakt te worden. Als ze tijdens een optreden tenminste niet al mijn broek naar beneden hadden getrokken, zoals regelmatig gebeurde in Zweden. Kortom, je wordt eraan blootgesteld. En zeg dan maar eens nee, ook omdat het meestal de mooiste exemplaren waren die zich met busladingen vol aanboden.

Bizar waren dat soort verzoeken overigens wel. Zoals na afloop van een signeursessie in Hamburg, bij de Media Markt.

Ik had haar al een tijdje in het oog, het meisje dat kwam aan

13

Of het een teken aan de wand was, dat weet ik niet. Je zou het haast denken. Want vanaf het moment dat ik in een discotheek in Salou met mijn voet in een kapot Flügel-flesje stapte, leek het wel of alles ineens misging.

Met behulp van een stel krukken en een rolstoel kon ik die zomer – naar later bleek mijn laatste zomer bij TMF – weliswaar nog gewoon door blijven draaien, maar echt makkelijk ging dat natuurlijk niet met een gescheurde pees. En het was niet zonder gevaar. De wond was namelijk zo groot dat hij maar hoefde te ontsteken of ik kon wel eens mijn voet kwijtraken. Die kans was weliswaar heel klein, maar toch. De kans was wél aanwezig, aldus de arts die me in Spanje hielp. Ik moest daarom echt heel goed opletten en geen enkel risico nemen.

Dat deed ik ook niet, maar het was ook niet zo dat ik het op halve kracht deed. Zo ben ik nooit geweest. Dat kán ik niet eens. Als ik iets doe, doe ik het goed en zet ik me voor de volle honderd procent in. Of dat nou bij TMF was of voor mijn werk als deejay, het moet, perfectionistisch als ik ben, altijd goed zijn.

Dat verwacht ik ook van anderen. Daarom ging ik in 1995 ook zo ontzettend uit mijn plaat toen Ramon en ik voor het eerst de videoclip van 'Stars' zagen. Man, ik wist niet wat ik zag en dat zei ik ook. 'Dit is echt kut. Dit wordt dus niet onze nieuwe videoclip, hè? Ik herhaal: dit wordt 'm dus niet!'

Ik heb zelden zo veel belangrijke mensen zo verbaasd zien kijken. Want ik zei het niet in één of ander achterkamertje op een tochtig industrieterrein, maar in een volle zaal in Hamburg waar we net een gouden plaat hadden gekregen vanwege het succes van 'Wonderful Days' in Duitsland.

Even dachten ze bij Motor Music, onze Duitse platenmaatschappij, nog dat ik het speelde.

Maar dat was niet het geval, ik was echt boos. Want dit was zó goedkoop, zó plat en o zó nep. En ik dacht meteen: waarom hebben we het in godsnaam uit handen gegeven? Maar ja, we hadden geen keuze. Omdat we in die periode zo druk waren met andere dingen moesten we het nu wel voor het eerst door iemand anders laten maken. Bovendien moest het allemaal net even wat professioneler. De videoclips die wij daarvoor zelf maakten, zoals die van 'Wonderful Days', waren wel bruikbaar, maar die hadden vaak nog een te hoog Peppi & Kokki-gehalte. Niet goed dus.

Dat zagen ze bij de belangrijke muziekszenders natuurlijk ook wel. Dat ze ons toch draaiden, was dan ook puur omdat ze wel moesten. Ramon en ik stonden met onze nummers immers hoog in de hitlijsten, die kon je nu eenmaal moeilijk negeren.

Door een echt filmbedrijf in te huren konden we dat Peppi & Kokki-probleem mooi tackelen. Omdat zij de nodige ervaring op dit gebied hadden, had ik er dan ook alle vertrouwen in. En ik vond het eerlijk gezegd ook wel grappig wat ze hadden bedacht. Het zou een clip worden met veel lekkere chicks die schaars gekleed en een tikkeltje ondeugend op een wolk lagen, terwijl wij in enorme stoelen en in een badkuip een beetje gek deden.

Het ging alleen finaal de mist in, want we misten Charly & Theo. Die zaten er wel in, natuurlijk, maar niet op een manier zoals wij dat hadden gewild. En we misten de partybeelden, het was nu veel te steriel. Daar kon zelfs Fabiënne de Vries, mijn voormalige collega bij TMF die ik een klein rolletje had gegeven, weinig aan veranderen met haar enorme borsten. Door op het laatste moment zelf nog wat beelden toe te voegen, onder meer opnames die we kort daarvoor op de Love Parade in Berlijn hadden gemaakt, is het allemaal nog wel goed gekomen, maar dat we even flink *pissed* waren, was wel duidelijk.

Dat ik me die middag in Hamburg zo liet gaan, was voor velen misschien een schok, maar ach, daar heb ik lak aan. Dat zit nu eenmaal in mijn karakter. Als ik iets niet goed vind, zeg ik dat gewoon. Kan mij het schelen wat mensen van me denken. Waarom zou je daar ook bang voor moeten zijn? Angst is sowieso een slechte raadgever. Je moet juist durven, vind ik. En al helemaal als ondernemer, zoals ik ondertussen al een paar jaar was. Alleen dan val je op en kun je succesvol worden.

Het leven van Theo staat altijd 100% aan. Vergeleken bij Theo's leven is een rollercoaster in Las Vegas maar slaapverwekkend.

– Guido Weijers

Waarom ik uitkijk naar het boek van Theo? De man is een vat vol verhalen! Dat kan ook niet anders als je al zo lang meedraait in het vak. In de jaren negentig met Charly Lownoise reisde hij de hele wereld over en kwam hij op de gekste plekken en nog altijd is hij een van de meest geboekte artiesten. Ik kan niet wachten om te beginnen met lezen!

– Coen Swijnenberg, deejay 538

Hij heeft alles al meegemaakt wat je maar mee kan maken in de muziek-business. Je steekt zoveel van hem op als je hem beter leert kennen.

– DJ Warface

Als jonge cameraman voor zijn programma's heeft Mental Theo mij 5 jaar lang gedruild en geleerd dat je alles kunt bereiken door te vechten. Opgeven is geen optie. Tegelijkertijd wel op een manier waarbij je veel lol beleeft met je passie. Dit heeft mij gebracht waar ik nu ben.

– Jeffrey Meijer, tv-regisseur

Dit boek is een must have voor iedere liefhebber van (hard) dance-muziek. Het verhaal van een pionier, een ras-entertainer, een van de grondleggers van de huidige scene, die grenzen heeft doorbroken.

– Radical Redemption

Ome Theo is iemand waarmee ik ben opgegroeid en die ik jaren later als collega mag beschouwen. Deze man móét wat te vertellen hebben. Heel benieuwd!

– Kraantje Pappie

Never a dull moment met Theo

Ben benieuwd wat ik allemaal gemist hebt!

– Tim Coronel

Mental, zoals jij door het leven racet maak je vijf keer meer mee dan een 'normaal' persoon. Daarom weet ik zeker dat het superleuk om te lezen is. Veel mensen denken dat het leven als een rockster (jij dus) zo mooi is, maar ik weet ook dat jij je volledig geeft en doet wat je wilt. Van je hobby heb je je werk gemaakt en daar heb ik respect voor. Gas erop en nooit meer bijremmen met plaatjes draaien jij!

– Tom Coronel

**'GOED. GEK. GEDURFD EN SOMS WAANZINNIG SMAKELOOS.
MENTAL THEO IN BOEKVORM DREUNT VAN DE BOEKENPLANK AF!
TIJL BECKAND**

Mental Theo scoorde in de jaren negentig, samen met Charly Lownoise, de ene na de andere hit en zorgde voor baanbrekende televisie bij TMF. Maar hoe hard hij ook ging, hij viel nog harder. Zo kostte een verbroken relatie hem een bedrag van zes nullen en was hij na een reeks tegenslagen zakelijk zo goed als failliet.

Maar opgeven? Dat deed Mental Theo nooit. Niet als mens, niet als deejay. Het zorgde voor een wonderbaarlijke comeback, waarin de ras-entertainer bijna het onmogelijke bereikte, namelijk de nummer 1-positie in de Engelse charts. Een topklassering die hij nota bene vijf weken op rij had. En Mental Theo draait nog volop mee: met zo'n 200 optredens per jaar is hij een van de meest performende deejays van Nederland.

In *Wonderful Days*, zijn geautoriseerde biografie, vertelt Mental Theo voor het eerst en in alle openheid over zijn turbulente leven. Het levert een uniek inblikje in de wereld van een deejay die de Nederlandse muziekindustrie op zijn kop heeft gezet.

Vincent de Vries (1973) is journalist voor verschillende tijdschriften en schreef eerder onder meer de bestsellers *Vechtlust* (over Fernando Ricksen) en *KRAAY*.

